

Remanarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pentru un an.....Lei 200—
 Pentru un jumătate an.....Lei 100—
 Pentru autorități și instituțiuni.....Lei 500—
 In streinătate dublu.

**ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36**

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
 Telefon 7-60.

Mozaic etico-politic

Plutim în plin romantism. Niciodată nu au triumfat mai mult ca astăzi temperamentele aventuroase și iarăși alături de acest triumf al vieții veșnic înnoitoare și creatoare, alături de forțele dinamice pro-muzice, o întreagă mișcare steapă, uneori costisitoare, de idei care nu sunt din lumea noastră și nici nu aparțin ei, umplu conținutul opinelor găunoase ale contemporanilor.

Societatea românească se sbate în pradă unor contradicții interesante. Procesul se observă fie că-l privim de sus în jos sau dintr-un alt unghi, și mai ales din orice punct de vedere l'am privi.

Guvernul Iorga nu este cimentat pe baza unor principii unitare de direcție și de directive.

Dar chiar activitatea lui incoherentă este o contradicție cu întreg conținutul vieții sociale, etice și economice românești.

Fapte: 1. se face unificarea legislativă tălmăcind nemulțumiri, nu pentru că în acest fapt s'ar întrezări ceva înnoitor, ci pentru că în locul fosilelor juridice ale Ardealului se introduc fosilele juridice ale vechiului-regat. Legiuirile comune existente pe teritoriul statului român, apar astăzi, ca tipare asfixiante ale vieții, fiind rămase în urmă de procesele ei fundamentale, când impresia penibilă a unor rituri primare codificate de un capricios stăpânitor adic și diabolic, pentru a-și satisface porțile și ciudate, prin senzații tari și inedite, de siluirea vieții. Nu interesează partea tehnică a problemei. Noi avem cu totul alte concepții despre lege, drept și dreptate. Pentru noi legea n'are un scop în sine, n'o personificăm religios, ci o considerăm ca un îndreptar al echității și al dreptății materiale, ca un fel de alfabet variabil dela caz la caz, care se poate schimba după conștiința noastră vie și-atăt.

Când ne încurcă socotelile concrete, descrie în mod obiectiv din lumea palpabilă, băgăm pur și simplu în buzunar. Ne va veni vremea să înfăptuim această concepție — pragmatică a dreptului, aspră ca viața și voința noastră înfăptuitoare, dar lină de bucuria trăirilor pasionate ca și neretea noastră sbucimată.

Ne așteptăm noi ca guvernul „ritmului nou” să nu aducă nimic nou, fiindcă acest „ritm” face parte integrantă din patrimoniul generației noastre. Noi, deocamdată nu înțim decât satisfacția cunoașterii tuturor imperfecțiilor orânduirii existente și dorința de a unor înfăptuiri proaspete și robuste.

2. Suntem în plină degingoladă legislativă. Procesul de proliferarea legislației fără noimă și fără scopuri imediate, sunt în indiciu că parlamentul actual are cancer la stomac.

3. Se fură și fraudează ca'ntotdeauna fără sancțiuni adecuate cu rostul reparator, expresiv și preventiv al pedepsei. Ce să-i facem, așa-i totdeauna într'un stat de drept: nu ne putem cârmi din cauza dreptății, a cărui misiune se reduce în a curăța un colț de scâfărie omenească și să răscăie comod pentru sine.

4. Se ajustează, reajustează, rectifică, comprimă și desumflă bugetul, care are, înțelege, legile lui.

Unii s'au scandalizat, când guvernul actual a început a viola legile „trecutului”. Noi ne scandalizăm că asfixiază legile viitorului. Dar, mai ales, ne doare grozav „interesele” când se violează legile economice: știți chestia cu „siluirea” prețurilor. (petrol, diverse uleiuri, cereale etc.) Ciudat ni se pare faptul că operația aceasta artificială se petrece cu ajutorul industriei. Ce o fi zicând agrarienii, când industria, așa zisă, „parazitară”, servește gentil valori bugetului și aristocratiei agriculturii? Ne inchipuim că sar în sus de bucurie, când printr'un artificiu industrial, se dă puțină vigoare agriculturii. „mama vieții noastre”.

5. Politica culturală și religioasă nu mai interesează decât în măsura în care ating realitățile bugetare ale statului. Incolo fiecare ne închinăm la idolii noștri și ne fărșim intelectualitatea de rămăne cum putem. Nu-i vorba, că politica culturală a guvernului, de desființare a școlilor existente ne convine. Noi de mult am cerut desființarea acestor cuiburi metafizice și religioase, unde mintea aștepte sub povara onaniei „spirituale”. De altfel știm noi ce să facem când va veni vremea noastră, căci hotărât lucru, va veni.

Transformările capitalismului

Conferință ținută în 1928 la Zürich, la „Asociațiunea pentru politica socială” de W. Sombart, prezentată succint de Barbu Soacou, un cunosător al profesorului berlinez, la monografia: W. Sombart. În marșinea omului și-a operel.

Sombart urmărește transformările sistemului capitalist în trei direcții și anume: 1. Transformările teritoriale, privind proporția în care popoarele de pe întreg globul acceptă și adoptă sistemul capitalist; 2. Transformări de structură, privind schimbările însăși ale esenței sistemului și 3. Transformări de proporții, referitoare la schimbările pe care le suferă raporturile de mărime și de intensitate ale sistemului capitalist față de alte sisteme economice, necapitaliste, existând totuși paralele în cuprinsul Statelor capitaliste.

În statele capitaliste, astăzi, capitalismul este în declin. Contemporaneitatea cunoaște începutul unei epoci economice de tranziție. Elementele acestora se întrevăd în declinul capitalist și în zorile unei economii noi. Marii căpitani de industrie, întreprinzătorii geniali, dispar. Capitalismul devine funcțiune de stat. Paradoxal exprimat: capitalismul se burocratizează.

Instinctul sporirii câștigului și instinctul creșterii de putere, caracteristice întreprinzătorului sunt deasemenea în declin. Tot ceea ce ca irațional apăsă drept factor hotărâtor într-o aventură în spirit capitalist, dis-

pare. Politica externă, înțelegând prin aceasta nu numai relațiile noastre cu streinătatea, ci întreg complexul faptelor care punctează geografia politică a lumii, se înregistrează mai mult cu epiderma, decât cu mintea. Sunt de vină probabil proporțiile teritoriale ale statului și numărul populației, că slava Domnului nu mai suntem ciobani și nici proști nu suntem. Într-un timp, oamenii se supăra, se împacă cu ei înșiși și cu alții, urăsc, iubesc, suferă, mor de moarte naturală și de foame,ucid și plâng proteste, se adună și se risipesc, se nasc mereu pentru a îngroșa banda oamenilor de stat, pungașilor, asasinilor, filozofilor, artiștilor și a tuturor încrengăturilor de dobitoace cu rost și fără rost; iar viața în splendida ei varietate și monumentalitate se sbate în căutarea unor noi tipare, care să-i îmbrace ființa ei mlădioasă.

Un biolog înțelept cu vasta experiență și pe deasupra cinstit, ne-ar putea lămuri de minune asupra senzurilor acestui bălcu peștit, unde se întretaie torenții vijelioși cu râuri line, unde se coc și părguiesc fructele dulci și amare ale vieții.

Observator.

Țara plătește

Afiăm din ziarul „Lupta”, că la Ministerul de Interne funcționează în prezent:

- 1 Ministru,
- 3 Subsecretari de Stat,
- 3 Secretari generali și
- 14 Șefi de cabinet.

Nu te revolta cetățene! Așa înțelege d. Iorga, economiile!

Legi personale

La Camera s'a spus de către un deputat, că se aduc legi personale, adică în favorul unei singure persoane.

Cum, adică așa este ritmul nou? Răbdare, cetățene. Pentru toate legile personale ce se votează astăzi, viitorul guvern național-țărănesc are o lege colectivă: abrogarea tuturor favorurilor acordate de parlamentul actual singuraticelor persoane.

Blestemul biblic: în sudoarea frunții să-ți mănânci pâinea — va deveni lozincă: în sudoarea frunții tale să produci americaneste. Centrele occidentale de producție se vor raționaliza. Sufletele și spiritul uman se vor prăbuși. Mecanizarea va împânzi lumea apuseană într-o sfâșietoare, dar inexorabilă afirmare a primatului materialist, economic.

Sistematic, acestea sunt perspectivele, sumbre desigur, pe care Sombart le deschide economiei capitaliste evaluate din statele apusene civilizate(?). la sfârșitul și apogeul carierei sale ilustre. (Pentru un înțelegător al istoriei, perspectivele nu sunt sumbre, iar aspectul procesului de prefacere, apare înviorător și firesc. Natural, că pe lângă înțelegerea realităților, și se cere un optimist robust, și-o încredere în progresul civilizației și culturale umane. Nepotrivirea structurală între două epoci istorice succesive, nu poate constitui un motiv serios de neliniște și întristare. N. R.).

Asezate la răscrucea istorică a timpurilor noastre și alcătuite din ceea ce ca tendință de lege a spiritului uman (Gesetzmaßigkeit des geistes) se dezvoltă sub ochii noștri. — primirea acestor perspective nu poate fi eludată”. (Cu atât mai mult, nu avem nici un motiv serios de jelanie. Mai subliniem faptul, care de altfel reiese din cele mai sus relatate, că însăși ideea planului economic, însăși ideea unui nou sistem bazată pe o reglementare rațională statală și socială a vieții economice, înseamnă pur și simplu declinul capitalismului actual, liberal în structura lui și anorganic. Dela solidaritatea mecanică și fortuită a intereselor individuale, se trece la solidaritatea organică a grupului întreg. N. R.).

pare. Raționalizarea, exclude aventura din procesul economic capitalist, dar fixându-i dezvoltarea, îi ucide însăși ființa lui intimă, generatoare. Capitalismul s'a dezvoltat și a prosperat în jocul succesivelor opulențe și crize, găsindu-și ființa în însuși jocul „baisse-i” și al „hausse-i”, — prosperitate și depresiune, — singure susceptibile a-i oferi câmpul necesar de aventură, de speculație și de expansiune. Capitalismul occidental e în declin, pentru că astăzi ia naștere un capitalism colorat.

E capitalismul galben; mâine, poate, cel negru. Al mongolilor, al negrilor.

E deasemeni capitalismul Statelor până eri tributare industriei occidentului. Capitalismul verde.

Baza agrară, pe care capitalismul occidental o necesită intens e în continuu regres.

Diminuarea acestei baze atrage direct proporțional slăbirea tendinței capitaliste.

Statele noni capitaliste restrâng, vizibil, exportul hranei în detrimentul marilor centre producătoare și exportatoare de fabricate. Aceste centre, de declin capitalist, vor începe deabia acum să înțeleagă principiul economic.

Europa federală.

II.

Nu trebuie să credem că federalizarea statelor europene este o problemă nouă. Istoria ne arată federalizarea ca o mișcare a intelectualității Europei, care în evoluția sa de mai multe ori seculară, prezintă evident, diferite forme, esențial distincte.

De altfel, tendințe de asociere și unificare au existat în toate timpurile. Unitatea religioasă, realizată în Evul Mediu, când totul era subordonat primatului bisericii, nu este altceva decât icoana fidelă a sentimentului de unire, care prin însăși natura lui este profund uman. Este drept că de atunci n'a mai fost voința zeilor, ci stările economice care au hotărât destinul națiunilor, dar fondul sufletului omenesc a rămas același în toate timpurile.

Abatele de Saint Pierre a expus într-o lucrare a sa, „Mémoire pour rendre la paix perpétuelle en Europe” (1713—1716), care a avut un mare răsunet, mentalitatea acelei epoci. El concepea o ligă a statelor, în care puterile mari aveau vot permanent. Cele mici trebuiau să-și aleagă un reprezentant. Deviza supremă era interzicerea războiului. Conflictul să fie supus arbitrajului unui consiliu, atunci când mediațiunile ar fi fost infructuoase. Sentința arbitrală avea ca forță de presiune, puterea armelor.

Mai puțin pozitiv decât sistemul francez, este „federalismul statelor libere și independente”, pe care l'a expus admirabil Kant, prin 1795, într-o lucrare despre pacea universală. „Liga Națiunilor — spunea Kant, primul care a întrebuințat această expresie — nu tinde numai la achiziția unei puteri oarecare pentru Stat; scopul său este de a conserva și de a garanta libertatea unui Stat pentru sine și simultan pentru celelalte State asociate, fără ca acestea să aibă nevoia de a se supune legilor publicate, sau unei constrângeri exercitate de ligă. Posibilitatea de a realiza această idee a federalismului, care trebuie să se extindă bineînțeles la toate Statele și să conducă astfel la pacea eternă, poate să se demonstreze”.

Teoria abstractă a păcii eterne a lui Kant a găsit forma sa juridică în „proiectul uniunii statelor europene” a lui Karl Christian Frideric Krause, autorul unei istorii a dreptului, în a cărei concepție, această uniune europeană trebuia să se alăture uniunilor statelor Asiei, Africii, Americii de nord, Americii centrale și Americii de sud. Încorporante egal într-o ligă a dreptului mondial.

Montesquieu, într-un fragment din „Pensées et Fragments inédits”, scoate în relief interdependența economică a diferitelor state din Europa. Jean Jacques Rousseau publică entuziasmat un extras după proiectul abatelui de Saint Pierre, unde studiază legăturile pe cari se construiește unitatea europeană și modul cum această realitate de fapt ar putea deveni o realitate de drept, prin semnarea unui pact confederal între toate statele din Europa.

Proudhon vorbea cu multă efuziune despre metafizica internațională, iar Saint Simon, în colaborare cu secretarul său Augustin Thierry, publică un opuscul, cu ideea fundamentală: „reorganizarea societății europene, sau necesitatea și mijloacele de a uni popoarele din Europa într-un singur corp politic, conservând fiecare independența sa națională”.

După revoluția din 1848 în Franța și proclamarea Republicii, ideea unirii statelor europene devine un articol din programul oficial al noului guvernământ francez. După cum mărturiseste acest final al proclamației solemne a Republicii, publicată în „Moniteur Universel”, la 28 Iulie 1848: „on peut dire avec un juste orgueil, le Gouvernement, appuyé sur cette force populaire sera le plus puissant des gouvernements. En servant la France, il servira toutes les

nations de l'Europe; le peuple de Paris a ouvert une ère nouvelle; la République française fait reprendre à notre patrie le cours glorieux de ses destinées; elle lui rend l'initiative du progrès; elle vient enfin au secours du temps, et des idées qui préparent peu à peu les États unis de l'ancien continent”.

Victor Hugo a fost și el unul din partizanii convinși ai federalizării europene. Într'un discurs pronunțat la Guernesay, cu ocazia celei de a 2 aniversare a revoluției poloneze, 29 Noembrie 1853, el arată cum înfăptuirea acestei idei ar aduce fericirea tuturor țărilor. (Actes et Paroles; pendant l'Exil). Într'o adresă trimisă membrilor congresului de pace de la Lugano, tot din Guernesay, 20 de ani mai târziu (20 Septembrie 1872), el întrevide Republica europeană ca necesară pentru a restabili echilibrul rupt prin războiul franco-german. Ernest Renan gândea în același ritm. La 16 Septembrie 1870, deci în plin război franco-german, el scrie lui Strauss, spunând că „vede în realizarea ideii unirii statelor din Europa, obstacolul necesar pentru reînvierea oricărui alt război”. (Publicată în Journal des Débats).

Cu războaiele din 1870, dar mai ales din 1866 și cele napoleoniene, proiectul federalizării a fost complet scos dela ordinea zilei. Ideologia lui Napoleon a reconstituit Europa fundată din nou pe principiul naționalităților, dar n'a putut să ștergă și istoria în ale cărei anale tendința de unificare europeană a trasat impresionant, deși efemer, primele rânduri.

Până la războiul mondial, politica statelor europene s'a inspirat dela alte surse. Trebuind să guverneze o alcătuire inconsistentă de elemente eterogene — am numit Europa din 1914 — s'a ales și utilizat principiul echilibrului european, care în esența sa, tindea să împiedice supremația unei singure puteri. Natural că oricât de perfectă ar fi fost arta politicii, era absolut imposibil ea o astfel de alcătuire să dăinuiească. Nu este lipsită desigur de spirit, butada lui Jonathan Swift, care spunea că „echilibrul european este comparabil cu un edificiu de o structură așa de subtilă, încât s'ar dărâma, dacă o singură vrabie s'ar așeza pe marginea acoperișului”.

Cu izbucnirea războiului din 1914 așezarea de state, care exista înainte s'a prăbușit ca un castel de cărți de joc. Este drept că tratatele de pace de la Versailles, Sèvres și Trianon au dat un aspect mai firesc Europei, dar criza economică care a bântuit și mai stăruiește încă, a împiedicat adaptarea definitivă a noilor state la ritmul impus de un complex de circumstanțe, încât haosul este astăzi mai mare decât altădată, iar prăpastia, mai aproape.

Ca o reacțiune corespunzătoare a revenit iar pe tapet problema unirii statelor europene în fața greutăților și pericolelor ce se ridică tot mai amenințătoare, tot mai grave. Evident, această problemă are numeroase puncte comune cu ideile trecutului, dar se deosebește profund de toate tendințele precedente, atât în condițiunile sale prealabile, cât și în esența sa și chiar în scopurile sale.

„Lumea — spune foarte plastic R. Condanhove Kalergi — devine din zi în zi, mai mică; progresul tehnicii apropie mai mult orașele și țările. În timp ce procesul de integrare se desvoltă în univers, Europa merge treptat către diviziunea atomică. Europa trebuie să știe că diferențierea fără integrațiune conduce la decadentă și că politiciile sale analitice trebuie să-și ia locul o politică sintetică. Nu este în consecință, decât un mijloc pentru a evita ruina și anume: uniunea economică a democrațiilor continentale”.

Gh. I. Popescu.

Moravuri.

Un inspector general din Ministerul de Interne, exemplar tipic Pristanda ajuns, discutând ultimele evenimente politice cu un profesor universitar de marcă, deputat opțiționist, a afirmat cu neobrăzare mătoarele:

„Ce nu știi că sunt liberal? I camdată nu fac politică, pentru că deslegare dela Franasovici. În știința mea se află și Mitică, Costică și-a înșirat o droaie de mitici, reprezentanți ai autorității, pentru al rei prestigiu, „conform mesagiului gal” guvernul actual dărâmă clădirile morile de vânt, pentru a-l restitui. Nu ne miră în starea de astăzi a moravurilor noastre publice, sabota sistemul a guvernării naționale răniste. Hotărât lucru, pentru acești estropiați ai naturii care au tuiesc protipendada noastră biocratică, cât și pentru imbecilii farcare care populează bulevardele și cafelele bucureștene punând țara la cînă în sindrofii cu miros oriental, vaibui să se instaleze într-o bună zi ferobustă și masivă a unui pumn fier, care să curețe atmosfera de asmele decreștinării morale, rețegrand astfel majoritatea răbdă și muncitoare în prerogativele ei verane, consfințite de principiul tei numerice.”

Primăria Municipiului Cluj.

No. 12849—1931.

Obiect: Rezultatul constatrilor făcute de către Comisiunea delegată prin No. 12039—1931 pt. lămurirea cauză accidentului mortal din Parcul „Grădina Bărnăușului” în urma frângerii unei ramuri de pe un arbore secular, precum și punerea acesteia cu privire la măsurile care s'au luat pt. evitarea cât mai puține a astorfel de accidente.

Hotărâre:

Delegația Consiliului văzând proiectul verbal dresat din 25 Iunie cor. de către Comisiunea menționată mai sus, ia în discuție cele constatate și cuprinse în procesul verbal din chestiune referitoare la lămurirea accidentului. Vede pe de lămurit, că accidentul regretabil s'a produs în urma unei furtuni excepțional de puternică, neașteptată fără de a putea fi prevăzută craca ruptă fiind în deplină vegetație și sănătoasă.

Pentru evitarea pe viitor a accidentelor de asemenea natură, hotărăște extirparea tuturor arborilor de plop seculari, numai succesiv, considerând menirea lor în ce privește frumusețea, umbra și aerul curat binefăcător al Parcului.

Până la definitivă scoatere a tuturor ploilor cu dimensiuni mari în proximitate sezon mort pentru vegetație se vor putea lua toate măsurile necesare, rămânând în vigoare măsurile de igienă a arborilor.

Serv. economic este invitat a efectua la timp lucrările de sus începute cu cei mai periculoși cari urmează să fie extrași în primul rând, totodată va fi griji de prevedere în proiectul de buget pe 1932 a sumei corespunzătoare și necesară pentru continuarea lucrărilor menționate pe anul viitor, făcând propuneri convenite pt. înlocuirea arborilor depășiți cu alte soiuri mai rezistente.

Serviciul întreprinderilor se invită, de urgență să pregătească tablă de știri vite cu inscripții de avertisment, ca să evite în caz de furtună să nu se producă accidente sub arbori, ci să treacă la măsurile periferice, cari se vor așeza în jurul arborilor, precum și la interzicerea intrării în Parc, precum și la interzicerea principalelor ale cărărilor.

Se va comunica în scris mulțumirea recunoștință dlui inginer inspector general silvic Zeicu pt. munca prețioasă deosebită ca membru în Comisiunea delegată pentru face cercetările.

Prezenta hotărâre se va comunica ziarele locale pentru publicare.

Serviciul economic este încredințat cu executarea.

Cluj, din ședința Deleg. Cons. No. 13 Iulie 1931.

p. primar:
ss. R. Tuffly.

Secretar general
Indescifrabil.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 23841—1931.

PUBLICAȚIUNE.

Primăria Municipiului Cluj publică licitație pentru furnizarea de îmbrăcăminte, chipiuri și ghețe pe seama servitorilor, vizitatorilor și desinfectorilor Primăriei și anume: pentru 50 costume de iarnă (vestă, veston, pantaloni), 50 chipiuri și perechi ghețe.

Ofertele scrise și sigilate împreună cu garanția de 5%, care se va întregi după adjudecare la 10% din valoarea formularului se vor prezenta comisiunii de licitație (camera 4), în fața căreia se va ține licitația.

Furniturile trebuiesc livrate în termen de 30 zile dela primirea bonului de comandă și vor fi preluate în edificiul Primăriei din Piața Unirii No. 1, de Comisiunea de recepționare.

Caetul de sarcini și condițiunile de licitație se pot vedea în camera 17 a Primăriei.

Licitatorii spre a fi admiși la licitație trebuie să întruiească condițiunile prevăzute de normele generale pentru ținerea licitațiilor publicată în „Monitorul Oficial” No. 127 din 4 Iunie 1931.

Licitarea se va ține la Primăria Municipiului Cluj (camera 4), în ziua de 16 August 1931, ora 10 a. m.

Furnitura se va face pe riscul furnizorului. Cluj, la 9 Iulie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Serviciul Zootehnic și Sanitar Veterinar al Municipiului Cluj.

No. 569—1931.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștința onoratului public consumator de ghiață, că cu ziua de 14 Iunie a. c. prețul gheței artificiale fabricată la fabrica de ghiață a Municipiului Cluj, s'a stabilit provizoriu după cum urmează:

1 tablă de ghiață transportată la locul destinației 13 Lei.

1 tablă de ghiață ridicată dela fabrică 11 Lei.

Totodată rugăm on. public, ca orice nelămuriri sau reclamații să binevoiască a le trece în caietul de reclamație (prevăzută cu sigilul și iscălit de Directorul Abatorului) ce să află la transportatorii de ghiață și la fabrica din abator. În caz că ar nega prezentarea caetului de reclamație, rugăm on. public să se adreseze Direcțiunii Abatorului, verbal, în scris sau prin telefonul No. 19.

Cluj, la 20 Iunie 1931.

p. Primar: Șeful Serv. Zoot. și San. Vet., Med. Vet. Inspect.

R. Tuffly.

P. Tofan.

Directiunea Clinicilor din Cluj.

Nr. 3240—1931

Publicațiune

Comisiunea de licitații de pe lângă Clinici, în ziua de 22 Iulie 1931, orele 9 dimineața, va ține în Cluj, Str. Mico 3, a doua licitație publică, — cu termen scurt — cu oferte închise și sigilate pentru aprovizionarea Clinicilor cu laptele necesar, până la 1 Iulie 1932.

Caietul de sarcini se poate vedea în același loc.

Nu se vor lua în considerare oferte referitoare la o cantitate mai mică de 75 litri.

Cluj, la 25 Iunie 1931.

Directiunea Clinicilor.

No. 2108—1931.

Publicație

În ziua de 25 August 1931, orele 9 dim. se va ține în Cluj, Str. Mico 3, licitație publică, cu oferte închise și sigilate pentru instalațiuni de frigifer și fabricarea de ghiață. Caetul de sarcini, precum și ori-ce informațiuni se dau în același loc.

Cluj, la 13 Iulie 1931.

Directiunea Clinicilor

O interesantă concepție protecționistă a d-lui Mihail Manoilescu

DL Mihail Manoilescu a scris o carte intitulată „Teoria protecționismului și schimbului internațional” publicată la Paris și în franceză. O carte foarte bună și merită cu atât mai mult această notă, cu cât, în afară de teoreticianii socialismului român, dsa pune în mod clar, hotărât și precis penru prima dată în știința economică românească problema funcționii creațoare de valori a industriei, rupând atât cu tradiția echivocului și-a ipotezei profesate decenii de-arândul de reprezentanții burgheziei române, cât și cu nenorocita „teorie a industriei parazitare”, care alimentează și astăzi multe scăfârlii de gură-cască. Este adevărat, că și dl Zeletin atacă această problemă, însă din punct de vedere sociologic și istoric, pe un plan maierieist dialectic destul de interesant însă nu în mod destul de realist. Dar dl Manoilescu nu este nici revoluționar și nici marxist. Dsa este burghez, și în această calitate făurește o teorie a protecționismului, privit, în afară de perspectivele istoriei, pur tehnic. Este o tendință de a se fixa economiei politice ca știință perfect obiectivă, desprăcată de orice preocupări finaliste. În maniera aceasta, convine atât tempeamentului dlui Manoilescu cât și tendințelor sale social-politice nemărturisite.

Autorul încearcă și reușește să ne ofere un capitol interesant de economie pură. Aceasta ar fi calitatea și efectul totdeauna al cărții. Defect, întrucât nu captivează, nu declanșează prin sugestiile ei prețioase, energii creatoare. Nu știu cum a fost primită la străinătate (în afară de elogiile lui I. I. Hantos), în țară însă n'a stăruit nici un interes, iar cele câteva critici cu care a fost primită îi sunt neavorabile. I s'a făcut o nedreptate? Da. De ce nu captivează inteligența practică și creatoare teoria dlui Manoilescu? Pentru că dsa, dintr'un serul teoretic se refuză oricărei înțelegeri finaliste a lucrurilor, a raporturilor dintre om și ambianța naturală și socială care-i satisface dezideratele și firești, crezând că astfel își conservă intact prestigiul de cercetător obiectiv. În ceea ce privește atitudinea pur teoretică față de problemele vitale ale gândirii noastre, iată ce spune Karl Marx în „Tezele sale asupra lui Feuerbach”: „Feuerbach, socoteste la singură atitudinea teoretică, este o atitudine intr'adevăr umană, și el nu sesizează și nu definește latura practică decât sub aspectul sordid al fenomenului. Pentru acest motiv, Feuerbach, nu înțelege semnificația acțiunii revoluționare practice și critice. În practică omul trebuie să încerce adevărul, adică realitatea și puterea ideilor sale; prin practică el poate proba a ideile sale sunt din această lume. Filozofii n'au făcut altceva, decât să interpreteze lumea în diferite chipuri: este vorba s'o schimbăm”. Karl Marx, Theses sur Feuerbach, citat de Max Eastman în „La science de la révolution”.

Nu pretindem dlui Manoilescu să schimbe structural lumea social-economică burgheză, întrucât dsa nu este evoluționar, dar iarăși nu ne putem imagina, cum dsa un om de realitate, să ia în fața vieții o atitudine de filozof, neglijând de dragul unor cantități potrivite ideal, complexul fenomen al vieții economice.

Excluderea voită a elementelor etico-sociale, explicarea experimentală în amănuntul faptelor și cantităților observate, fixarea unei legi desprinse din masa fenomenelor cercetate, aceasta a fost maniera în care și-a conceput lucrarea dl Manoilescu. Calitatea sa de inginer l'a ajutat în acest sens, punându-l în situația de a folosi cu ușurință datele tehnice ale problemei. Noi vom folosi datele și sugestiile sale pentru soluțiile noastre de viitor, unde credem că nu ne potrivim. Dl Manoilescu este un pozitivist. Noi am adop-

tat o concepție pragmatic finalistă, în disciplinele economico-sociale, folosind toate datele științei, tehnicii și experienței, pentru fericirea omului și-a grupului întreg. Oricât de obiectivă ar fi metoda impusă de „teoria spectaculară” a cunoștinței (Max Eastman), noi nu ne putem mulțumi când este vorba de oameni și de raporturile dintre ei și viața economică, să constatăm fenomenele și să trecem boierește mai departe.

Dar, după câte am priceput noi, nu acesta a fost scopul dlui Manoilescu. Fără un țel aparent, dsa a vroit și-a reușit să ne ofere câteva pagini de economie pură. Evident, scrutând mai adânc intențiile autorului, observăm totatătea sugestiei dinamice, pentru politica economică a României, sugestii care îmbracă complect aspirațiile generației noastre. Dl Manoilescu face abstracție de existența claselor sociale, de cei doi termeni antagonici ai procesului social, individ, colectivitate. De aceea soluționarea chestiunii programate a industrializării României moderne, o condiționăm într'un viitor mai îndepărtat de posibilitatea sintezei aspirațiilor grupului întreg (monopol-public) și ale individului (monopol-privat). Dar înainte de a marca diferența de concepție între noi și dânsul să rezumăm pe scurt tezele dlui Manoilescu:

1. „Munca industrială este mai productivă în principiu decât munca agricolă. Sărăcia statelor agrare, se datorește agriculturii: Este o temă veche reluată cu succes de dsa și prezentată cu o masivă și originală argumentație, prin cloveța unor cifre irefutabile”.

2. „Relațiile de schimb între două state se potentează în măsura progresului lor industrial. Intre două state deopotrivă avansate sub raport industrial relațiile de schimb sunt mai puternice, decât între un stat industrial și unul agrar, aceasta pentru motivul echivalenței capacității de achiziție a fiecărui stat în parte.

Statul agrar sau se ridică printr'un efort constant la același nivel cu cel industrial, și în acest caz își conservă independența economică și politică, sau rămânând în stadiul agrar, este sortit a fi transformat în colonie economică”.

3. „Excluderea oricărui element de politică socială, dsa ignorând existența claselor și-a raporturilor de producție corespunzătoare structurii sociale. Avuția națională și creșterea ei progresivă este concepută ca un tot organic, din care patrimoniul individual sau al unei clase face parte integrantă din patrimoniul grupului întreg, iar progresul acestora se identifică cu progresul general a societății organizate în statul deopotrivă protector”. Deocamdată, această judecată coincide cu interesele poporului român, dar noi, nu comitem eroarea dlui Manoilescu, care este a oricărui economist liberal, de a ridica această formulă la valoarea de axiomă și de a neglija elementul politico-social, al repartiției juste a venitului național, pentru că așa o reclamă protecția capitalului biologic și sufleteș național, centrul de gravitate al puterii statale în tendințele ei imperialiste.

După cea mai dreaptă judecată, nu putem susține en temeiu, că bogăția câtorva cavaleri ai industriei profită deopotrivă atât lor cât și claselor muncitorești. Măsura de profit a păturilor muncitorești este disproporționată în raport cu partea ei de contribuție la procesul productiv. Cu teoria valorilor economice create, a posibilităților de plasare a forțelor muncitorești, a echilibrului bugetar și situației valutare, n'ai rezolvat criza socială și n'ai dat satisfacție dezideratelor etice și economice ale societății întregi.

4. Dl Manoilescu completează sau mai exact depășește concepția protec-

ționistă a lui List, prin nota obiectivității și-a argumentației statistice. Dsa se apropie mai mult de Weber, care scindează domeniul economiei sociale în două: știința economică obiectivă (Wertfrei) care constată și explică fenomenele și politica economică, care înfăptuiește concret ideile economice desprinse din experiență, în funcție de idealurile permanente ale națiunii.

Pentru List, protecționismul industrial, are un caracter educativ-economic (exercitarea facultăților creatoare ale națiunii în nobilul și complexul aparat al industriei). Doctrina lui List este naționalistă și culturală, bazată pe ideea progresului civilizației și culturii urbane (industria a creiat și dezvoltat orașul modern) pe ideea apărării naționale etc.

De aceea List, consideră protecționismul industrial ca o categorie istorică, necesară în faza de tranziție din stadiul agrar, în cel industrial. Dar dl Manoilescu ignorează evoluția istorică a economiei occidentale, considerând protecționismul ca o categorie economică universală și general valabilă. În faza inițială industrială este necesar pentru motivul legiuit al inferiorității economice a grupului protejat, după această fază protecția este dictată ca un principiu „terapeutic” de politică economică, împiedecându-se concurența pe piața internă a unor produse inferioare calitativ. Nu prețurile interesează, ci calitatea mărfii. Pe lângă aceasta, se mai adaugă nevoile fiscale, muncitorești, nevoile economiei financiare etc. Aci stă toată originalitatea teoriei dlui Manoilescu. Este însă justă formularea sa? Aceasta se poate discuta. Istoriceste nu se poate susține. Se pune întrebarea: în cazul unei uniuni vamale europene, cum mai rămânem cu teoria protecției permanente a dlui Manoilescu?!

5. Industria reprezintă factorii dinamici ai societății, agricultura este statică.

Lăsând la o parte partea polemică a lucrării, în care autorul critică atât concepțiile protecționiste existente (în special teoria lui List), teoria ricardiană a liberului-schimb, cât și formulările personale privitoare la productivitatea muncii industriale (centrul de gravitate al lucrării), prețul de cost, cu posturile de bilanț care intră în calculul acestuia, venitul net a cărei noțiune o fixează într'un mod cu totul personal și distinct de economiștii clasici, cum la aceasta s'ar rezuma principiile din care și-a înneugat lucrarea. Efortul său tehnic, de justificare teoretică a protecționismului industrial, este cât se poate de laudabil.

Prin acceptarea teoriei dlui Manoilescu, s'ar strămăta puțin punctele de trecere între noi și occident, dela care nu avem de luat decât capitalul efitin necesar industrializării, realizările progreselor tehnice și științifice, pe care să le folosim în interesul nostru. Relațiile de schimb cu străinătatea s'ar raționaliza, creindu-ne un fel de quasi-autarhie economică, absolut necesară independenței și prosperității noastre. De altfel aceasta este tendința tuturor statelor semi-capitaliste din orientul european. Rusia bolșevică, continuă opera economică (bine înțeles într'o

nouă structură econ.) mercantilistă a Rusiei țariste. Felix Somary susține acest lucru, observând procesul de sindicalizare forțată (legală) a republicii roșii, perfect asemănătoare cu procesul de sindicalizare silită a Rusiei țariste. În timp, ce în occidentul european se ducea o luptă în contra carturilor contractual-voluntare, țarismul lupta pentru făurirea sindicatelor legale, prin influența statului, care tindea să-și conserve independența economică și puterea politică. Acest fapt a apropiat Rusia țaristă de Franța, al cărei capital efitin îl folosia pentru industrializarea țării.

Sensul istoriei popoarelor agrare se definește astfel: sau acceptă cu resemnare a fi înfrânt și transformate în colonii economice sau se industrializează silit. Rusia ne dă un exemplu eclatant, prin tendința ei spre quasi-autarhie economică. Quasi-autarhie economică, întrucât relațiile de schimb cu străinătatea sunt un fel de supapă de siguranță a economiei interne, permițând o interpenetrație a culturii și civilizației occidentale, dar totdeauna și un mijloc pentru imperialismul la început economic, pe urmă politic.

Agrarianismul, este o formulă de grup primar sau de clasă socială în descompunere. Exemplu, mișcarea fiziocrată în Franța anțerevoluționară. Din fericire nu ne găsim, cel puțin ca înțelegere, în nici unul din aceste stadii. Nu greșim, dacă afirmăm că dl Manoilescu ne situiază precis în realitățile noastre social-economice orientale europene, punând capăt periculoasei controverse dintre agricultură și industrie. Soluțiile dsale sunt înviorătoare și aducătoare de nădejdi, iar cartea sa este de o remarcabilă valoare științifică. Care va fi structura societății românești viitoare și care sunt metodele de industrializare a țării, acestea nu-l privesc pe dsa, ci pe noi. Deocamdată ni se fixează în minte cuvântul aspru: silit. Intre noi și dl Manoilescu există totuș o punte de trecere indiscutabilă: protecționismul industrial.

Petre Țuța.

Țara arde de necaz și... d. Vălcovici vrea să dea ceasul cu 2 ore înapoi.

Unul din specialiștii d-lui Iorga, trântit ministru de comunicație a crezut și domnia sa că trebuie să se facă cunoscut prin vreo măsură excepțională.

La început, dlui Vălcovici nu-i convenea timpul și a dat ordin să fie dat cu un ceas înapoi. Acum s'a gândit, s'a răzgândit și a aflat de bine acest domn specialist că nu este bine așa și că ar fi mai bine ca timpul să fie dat cu 2 ceasuri înapoi.

Iată cu ce se ocupă miniștrii astăzi când atâtea mari probleme frământă țara românească.

Aidoma ca'n istorie domnule Iorga, Turcii asediază Constantinopolul și călugării discută despre sexul îngerilor.

Sau pe românește... Țara arde de necaz... și d. Vălcovici se joacă cu ceasurile!

VINURI „Fetița virgină” din Teaca și „Rizling” din Teaca

au sosit la Hotel și Restaurant cu grădina de vară

„COROANA” Cluj, Calea Victoriei

Lăutarul cântăreț LUDOVIC VIRAG cântă zilnic cu orchestra sa

Tineretul maghiar și revizuirea tratatelor.

Școala maghiară contemporană, prin educația șovină și irendentă ce-o sâdește în spiritul tineretului, comite o adevarată crimă contra societății umane. Azi, când toate țările pământului se nizuiesc a propaga ideile de înfrățire a popoarelor și de pacifism, Ungaria pregătește tinerile generații în spiritul războinic al unei revanșe, care să se sfârșească prin reintegrarea Ungariei mutilate în vechile ei fruntării și granițe, ca pe timpul Sf. Ștefan. Conduși de lozinca: „Nem, nem, soha!”, tinerile generații maghiare uită, că și alte popoare au dreptul să trăiască libere și independente în apropierea și vecinătatea poporului maghiar. Organizații în unități de „levente” și „vitézek”, tineretul maghiar primește o educație militărească foarte accentuată, fiind astfel pregătită pentru orice eventualități războinice.

În școală, se învață la geografie și istorie, despre teritoriile anexate Cehoslovaciei, României și Jugoslaviei, că sunt teritorii ungurești, cari printr-o pace nedreaptă au fost anexate numai vremelnice statelor vecine, și cari trebuie redobândite prin forța armelor, dacă nu se poate alt fel!

Va să zică școala ungurească, nu recunoaște sentința dreaptă a păcii încheiate prin tratatele ce-au urmat războiului mondial și crește tânără generație în ura și nerespectarea acestora. Dar atunci cum stăm cu ideea pacifistă și declarațiile pacifiste, făcute de politicienii maghiari în fața Ligii Națiunilor?

Studentimea maghiară are un rol foarte activ în propagarea curentului și mișcării revizioniste. Cu toate acestea fostul președinte din anul trecut al „Uniunii studenților maghiari”, Padányi Béla, vorbind de mișcarea revizionistă din Ungaria, nu-i mulțumit de activitatea studentimei în această importantă problemă de stat a națiunii maghiare. Padányi, spune: „Tineretul maghiar încă nu și-a revendicat partea care i-se cuvine și cum i-se cuvine, din această mișcare, n'a acționat așa cum opinia publică este obișnuită să cunoască manifestările tineretului maghiar.

„Este însă cert că organizațiile studentești își au punctul de vedere comun și bine stabilit în privința revizuirii. Simțămintele lor în această direcție nu se pot contesta. În orice organizație, la întrunirile ei, când bate miezul nopții, membrii se ridică în picioare la lozinca: „SA NE ADUCEM AMINE DE TRIANON, SA NE ADUCEM AMINE DE TARA NOASTRA MUTILATA”.

„Abia dacă se cunoaște vre-o organizație în statute căreia să nu fie fixată făcș, fie în mod secret, ideea revizuirii, ba se cunosc multe organizații, AL CAROR DRAPEL A FOST ACOPERIT CU GIULGIU DE DOLIU, PE CARE NU-L VOR RIDICA, DECAT ATUNCI, CAND VECHILE HOTARE VOR FI RESTABILITE”.

„Azi, studentimea maghiară trebuie să facă uz de legăturile pe cari le are cu străinătatea.

„La congresele studentești din străinătate, studentimea ungară trebuie să redea cu mult curaj dorințele și gândurile maghiare”.

„Tineretul în păreri sale este liber și independent, el trebuie, deci, să exploateze CU CURAJ ACEASTA LIBERTATE SI INDEPENDENTA IN INTERESUL REVIZUIRII. El are datoria să se pronunțe categoric și tare în fața străinătății, pentru ca să se încălzească cei indiferenți și pentru ca să se înfricoșeze dușmanii”.

„Tineretul universitar maghiar să strige în urechile lumii că această țară-i este strămtă”, etc.

Bursele pe care statul maghiar le acordă studenților pentru studii în străinătate se dau numai sub rezerva îndeplinirii următoarelor condițiuni, la îndeplinirea cărora studentul maghiar

este legat prin cuvântul său de onoare: „că va da tot concursul pentru propagarea mișcării revizioniste, că va da deslușirile necesare străinilor, pentru cunoașterea acestor teze de dreptate a nefericitei și mutilatei Ungarii, că va ține conferințe și va face cunoscută cauza prin scris” etc. Și astfel, studentul maghiar ce pleacă în străinătate e înhamat la carul mișcării revizioniste, la a cărui înaintare își depune tot efortul său tineresc și toată capacitatea sa de-a argumenta și-a convinge niște străini creduli.

Și astfel, devine cazul că ziarele străine aduc vestea:

„La Clubul studentesc internațional dela Geneva, studentul Bende György, a ținut o conferință asupra posibilității internaționale a unei revizuirii a tratatelor de pace. Conferențiarul a tras concluzia, că revizuirea tratatelor este condițiunea prealabilă a păcii durabile”.

Desigur, că prin redarea Transilvaniei Ungariei, pacea mondială va fi asigurată, sau prin destrămarea Cehoslovaciei redată în parte tot Ungariei. Românii și Cehii s'ar împăca cu soarta și n'ar periclita cu războiul pacea durabilă a Europei și a întregii lumi.

Ce afirmații simpliste și stupide, dar când te gândești că totuși ele sunt ascultate de către străini te apucă o furie, sau un dispreț!

Și în continuare la conferința tânărului „levente”, Bende György:

„După conferința a urmat o discuție(?) vie și interesantă(!), la care au participat supușii celor mai diferite națiuni. Președinția a fost ținută de Dr. Gygenheim, profesor la Institutul des Hautes Etudes Internationales dela Geneva”.

Și desigur, că tânărul Bende, ca și toți conferențiarii revizionisti maghiari, au descris bietul Ardeal, cu ținutul Moșilor, sau cu Țara Hațegului, ori a Oltului ca veritabile cuiburi de maghiari și săcui deslipiți cu forța dela milenara Ungarie. Și în plus, o fi mai adăugat, că generațiile tinere maghiare prin foc și sabie, dacă nu altfel, vor recuceri aceste pământuri un-

gurești, fără de cari existența nobilului popor maghiar e în pericol de moarte! Și afirmațiile tânărului provoacă serioase și interesante(?) discuții!

Și iată cum în „Cetatea păcii”, care este Geneva, se compotează în mod mișelese împotriva păcii și tratatelor echitabile, croite prin jertfa la milioane și milioane de oameni.

Și Ungaria se pregătește pentru războiul revanșă de mâine, în timp ce nouă ni se dau lecții de pacifism, dezarmare, uniuni europene, etc... Iată menirea tinerelor generații ungare, cari se cresc în spiritul de provocare și instigare la un nou masacru european, din care cauza lor să triumfeze în dauna câtorva popoare pașnice, ce trăiesc în apropierea vezuviului balcanic și-a pericolului roșu. Dar să nu se uite trecutul, că Ungaria a fost principala vinovată și responsabilă pentru aflătarea războiului mondial, a cărui orori mai trăiesc recent în memoria noastră a tuturor.

Dar ce face „Mica Antantă a Studenților” („P. E. E.”) noștri?

Desigur, că nu-și îndeplinește scopul și menirea ce și-a propus-o, în modul acela activ și intens cum o îndeplinește societățile studentești maghiare. Știu, că congresul ei pentru anul acesta a eșuat complet, din cauza lipsei de organizare sistematică. Și va trece mult până ce un membru al „P. E. E.” va ține conferințe cu răsunet la Bende György, unde să combată și să contrabalanseze ideile criminale ce se îndreaptă în contra integrității statelor ce compun Mica Antantă, idei și curente propagate de cei mai aprigi dușmani ai noștri, de Unguri! Ce-a făcut până în prezent „P. E. E.”? A ținut 2 congrese, cu lungi tirade oratorice, sfârșite printr'un banchet somptuos și-o excursie de plăcere, încolo: nimic!

Ar fi de dorit, ca și studentimea noastră ce face parte din Mica Antantă Studentească, să-și ia rolul într'un mod mai serios și să muncească intens pe un teren, unde avem cea mai mare lipsă de muncă și activitate.

Petre Petrinca.

Sinceritatea domnului Duca.

Evenimentul excepțional care a surprins vremea din urmă a fost o stupidă discuție asupra Restaurației. D. Duca, Goga și Brătianu s'au supralicitat în cel mai americanesc stil, în materie de carlism. Noroc că țara românească mai are și puțină memorie, căci altfel d. G. Brătianu ar fi pretins că este carlist dela naștere, d. Goga, dela Unirea principatelor și d. Duca... dela căderea imperiului bizantin.

Incontestabil d. Duca a fost pus într'o grea dilemă, trebuind să justifice și atitudinea dela 8 Iunie 1930 și cea de astăzi. Șeful liberal... s'a executat. Gurile rele spun că... a fost executat.

Cu o argumentație demnă de cel

Prima de export la grâu — o mare afacere.

Inspirat de geniul negativ al d-lui Manoilescu, guvernul a găsit de cuviință să vină în ajutorul agriculturii năpăstuite, prin acordarea unei prime de 10.000 lei la vagonul de grâu exportat.

Asta înseamnă întâiu, că prețul pâinei se va scumpi și al doilea, că țaranul român cultivator de grâu nu va primi în plus nici un ban. Prima de 10.000 lei o va încasa în schimb o droaie de speculanți

mai prost ministru de externe pe care l-a avut țara românească — d. Duca are și această reputație în cercurile politice — urmașul lui Vintilă Brătianu explică simplist totul printr'o teorie. Teoria sincerității. D. Duca spune că a fost sincer și acum un an când afirma că „mai bine se retrage din viața politică decât să întindă mâna acestui om” (este vorba de M. Sa Regele Carol II) și este sincer și acum când se proclamă servitor devotat al Coroanei.

Nu știm de ce să ne mirăm mai întâiu. De tupeul dlui Duca, sau de majoritățile dlui Iorga, cari n'au reacționat cât de cât la prostiile și insultele ce se debitau la tribuna Camerei.

—oxo—

Dela Consulatul Italian din Cluj.

In atențiunea studenților români cari studiază în Italia.

Consulatul Regal Italian ne comunică cu rugămintea să publicăm, că studenții români ce intenționează să se înscrie la Instituțiile sau Universitățile italiene trebuie să se prezinte Consulatului Regal Italian în Cluj — Calea Dorobanților No. 5 — cererile de admitere cu documentele relative până la data de 20 August 1931. Nici o cerere întârziată nu se va accepta.

Deasemenea Consulatul Regal Italian din Cluj ne înștiințează, că începând cu 1 Iulie crt. nu mai este necesară viza consulară pe pașapoartele cetățenilor români, care doresc să călătorească în Italia sau trebuie să traverseze Italia pentru a merge în oricare altă țară.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 10.670—1931.

Obiect: Turbarea pe teritoriul Municipiului Cluj. Prelungirea Carantinei.

Publicațiune.

Constatăm, că turbarea la câini și pisici continuă să dăinuiască pe teritoriul Municipiului Cluj, dupăcum reiese și din Buletinele cele mai recente ale Institutului de Microbiologie și Patologie Veterinară cu Nrii 3102 D, 3103 D, 3107 D și 3198 D—1931. Apoi văzând Ordinul Dir. Min. IV. Cluj Secția Zootehnică No. 2355 din Iunie 18 a. c. care ordonă, că aplicarea măsurii preventive a exterminării cânilor vagabonzi prevăzută de lege este obligatorie pentru toate orașele și municipiile din țară.

De aceea aducem la cunoștința On. public din Cluj următoarele:

Ordonăm carantina tuturor cânilor și pisicilor aflătoare pe teritoriul orașului Cluj pe timp de 3 luni începând cu ziua de astăzi.

Toți proprietarii sunt obligați să-și țină câinii legați atât ziua cât și noaptea. Pe stradă vor putea umbla numai câinii provăzuți cu botniță și conduși de lanț, sfoară sau curea. Prezentarea proprietarilor cu câini în localurile publice sub orice formă este interzisă.

Proprietarii de câini sunt datori să avizeze imediat Primăria Municipiului (serviciul sanitar veterinar) despre orice îmbolnăvire a animalelor, precum și cazurile de moarte ale acestora.

Tratamentul animalelor bănuite de turbare, se va face de către medicii veterinari oficiali, asemenea și autopsia cadavrelor.

Toți aceia care vor contraveni acestui ordin, se vor amenda cu 5000 Lei și închisoare până la 6 luni conform legilor de poliție sanitară veterinară și al regulamentului general de aplicarea legii.

Cluj, la 22 Iunie 1931.

p. Primar: Șeful Serv. Zootehnic și Sanitar Veterinar:
R. Tuffii. P. Tofan.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 11402—1931.

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștință publică, că în ziua de 18 Iulie a. c. la orele 11 în localul Primăriei Gilău se va vinde prin licitație publică orală 220 grămezi de crengi aflătoare în pădurea Gilău 153 grămezi de crengi din pădurea Luna, Gilău și 101 grămezi din pădurea Agârbiciu.

Cluj, la 28 Iunie 1931.

Primar: Secretar general
Dr. T. Mihali. Indescifrabil.

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA